

Crònica d'una nit montserratina

Un any més, aquell indret anomenat Les Fonts de Terrassa va augmentar el seu aforament habitual amb unes 114 persones abillades amb armilles reflectants que, de no ser per l'eslògan que exhibien, podrien portar a la confusió de pensar que es tracta de la convocatòria d'una manifestació antisistema... Per acabar d'aïllar els dubtes respecte qualsevol confusió amb una altra tipus d'activitat, l'Ave Maria amb què ens encomanàvem per aquella caminada donava el tret de sortida cap a les 23:30 de la nit. De camí cap a Terrassa hom anava prenent consciència d'anar-se endinsant dins una nit estelada però a la vegada ben "frescota" (com diria aquell home del temps), sort que els engranatges de la maquinària s'anaven escalfant, i més aviat, havies d'anar traient capes de roba. Arribats de nou a la civilització urbana, la llarga desfilada d'armilles amb potes desperta, com cada any, els ànims de joves nocturns a les portes de locals d'oci i d'altres que passen saludant o tractant-nos de "bojos" des dels seus cotxes. Aquesta vegada, es produeix la inesperada trobada al carrer amb un jubilat que ens augura moltes hores de camí després de preguntar-nos des d'on venim i cap a on anem, i atrevint-se a fer la predicció de que l'hora d'arribada serà a les 9 del matí... (serà el Rappel de Terrassa?).

Després d'una hora i mitja de camí arriba la primera i esperada aturada amb una "barra lliure" d'aigua preparada pel diligent grup de suport format per pares i professors. Quan serà l'hora del brou?- pensen aquells que vénen per primera vegada i que han sentit parlar d'aquesta famosa llegenda... La marxa es reprèn amb bon ritme ja que tenim una cita (formalitzada fa més d'un mes) amb un grup de mossos d'esquadra al quilòmetre 27,4 de la C-58. No es tracta de cap trobada de germanor ni coses per l'estil, simplement que hem d'anar un bon tros per aquesta carretera i ells s'ofereixen amablement per acompanyar-nos. I així va ser, amb puntualitat més que britànica arriben a les 3 en punt de la matinada al lloc indicat en un cotxe de patrulla amb un plafó lluminós i tantes llums com una atracció de fira. Malgrat els intents de negociació, no ens deixen anar per la dreta de la carretera i agafar així el camí més curt, prefereixen que travessem la carretera. Així que un d'ells es posa a caminar al davant de la comitiva amb aquella mena de espasa làser de joguina que fa llum per senyalitzar als cotxes que redueixen la marxa.

Un cop havent tornat a trepitjar camí de sorra, una hora i mitja més tard, arriba l'esperat moment de l'actualment a la zona industrial de Vacarisses, un lloc, a aquelles hores, totalment desert i silenciós, i curiosament al costat de la "Fàbrica Ibèrica de Altavoces" (deuen ser de "pata negra"). I ara sí arriba el moment esperat: què n'és de gratificant aquell brou calentet (acompanyat de barretes de cereals, fruits secs i galetes) amb la rasca que fa per aquells barris...! Tot i així alguns han estat capaços de sacrificar aquell brou per poder-se estirar durant uns minuts a la vorera. Uns minuts que a alguns li han semblat segons, ja que el cap de l'expedició, que no descansa ni en les aturades, posa a tothom un altre cop en dansa abans de que la cosa es refredi massa. Així que es posa rumb cap a Monistrol, arribant allà després de sortejar alguna variació del camí per obres (es nota fins i tot aquí que venen les eleccions) o per un excés d'aigua procedent de les pluges dels dies anteriors. A les 7 del matí a 7 graus de temperatura, el integrants del grup de suport, abillats gairebé com a esquimals, ens tornen a oferir aquell brou reconfortant i també aquella llet calenteta amb colacao i magdalenes que cau tant bé en aquelles hores del matí... Arriba el moment de la prova de foc: la pujada pel camí dels tres quarts després de 7 hores i mitja de donar-li a les cames. Només cinc participants no estan en condicions d'intentar aquest últim tram, tota la resta del grup comença a enfilar-se muntanya amunt i estirant-se mica en mica com un llarg cuc de color groc fluorescent.

Els primers rajos de sol comencen a donar-nos una nova perspectiva de la muntanya i ens ajuden a mantenir-nos desperts. Les escales semblen no acabar mai, les passes són feixugues, però no hi ha temps pel desànim... Un senyor esportista amb pantalons curts acaba de passar-nos...corrent? (hi ha gent per a tot!). A les 9 del matí (l'hora vaticinada pel Rappel de Terrassa), arriba a la meta el cap del cuc groc fluorescent, ja bastant desmembrat, i una hora més tard, arriba entre ànims i aplaudiments, la cua. Ja recompost el grup toca la tradicional foto al peu de l'estàtua de Don Bosco (que serà difosa en els nostres mitjans de comunicació) i la visita a la Mare de Déu de Montserrat, que per qüestió de temps, aquesta vegada l'hem saludat des de la "platea". Un any més, carregats de son però amb l'ànim renovat, tornem cap a casa després d'una experiència de grup molt maca i que us convidem a viure en directe.